

vartere, og blandt Gæsterne, hvorimellem der var flere Damer, førtes Samtalen med dæmpede Stemmer.

Per følte sig i første Øjeblik en Smule trykket. Han var ikke vant til at bevæge sig i saa fornemme Omgivelser. Men navnlig generede det ham at være her med Salomon. Denne havde straks ved en støjende og anmassende Optræden tiltrukket sig en Opmærksomhed, som absolut ikke var præget af Velvilje.

Der var særlig een af Gæsterne, — en enlig siddende Herre, som Per forresten endnu ikke havde faaet Øje paa — der havde set irriteret op fra sin Avis. Det var en Mand i Fyrretyveaarsalderen, en høj, skeletagtig, slapt udseende Skikkelse med et skallet, næsten nøgent Hoved og et indfaldent Ansigt, hvori der sad et langt nedhængende, blondt Overskæg og en Guld-Næseklemmer. Han havde betragtet Ivan Salomon med et foragtsfuldt Blik; men idet han opdagede Per, var der fløjet lidt Rødme op i hans gulblege Kinder, og han havde hurtig skjult sig saa fuldstændig bag sin Avis, at der ikke blev andet synligt af hans Person end et Par lange, korslagte Ben.

„Hvad vil De spise? Lidt Østers,“ spurgte Salomon, idet han trak sine rødbrune Handsker af og stak dem ind mellem de to nederste Vesteknapper. „De har vel fuldkommen friske Skaldyr iaften?“ henvendte han sig til Opvarteren, der svarede med et lidt skødesløst Buk.

Per kunde ikke faa sig til at tilstaa, at han ikke havde syndelig Smag for denne fornemme Ret. Men paa den anden Side vilde han ikke give Afkald paa et solidt Aftensmaaltid. Han var bleven sulten af den lange Venten i den kolde Frostluft. Han trængte til Kød, til Ost og Æg, — mange Æg.

„Østers er godt,“ sagde han. „Men jeg vil sige Dem forud: jeg er sulten som en Ulv.“

„Bravo! Udmærket!“ jublede Salomon og klappede i Hænderne, mens alle Gæsterne — endog Damerne — vendte sig fortørnede om imod dem. Ogsaa den enlige Herres Guldlorgnet viste sig et Øjeblik spejdende over Kanten af Avisen.

Vendt mod Opvarteren vedblev Salomon: „Lad os høre? ... Hvad er der mere iaften?“

Opvarteren opremsede en Række Retter.

„Lad os faa det altsammen ... hele Registret!“ raabte han i løssluppen Overgivenhed og gjorde med begge Armene en